

Script: onderzoeksvoorstelling

“GENOEG”

wat wil ik vertellen?

Rolverdeling:

Personage/rol/ stereotypering: Emelie (beeld) Ellen Thienpont

De Actrice: Ellen (gevoel) Ellen Dupré

- ☐ Het personage en De actrice zijn dezelfde persoon, doorheen de voorstelling smelten ze steeds meer samen

Om deze rollen duidelijk te maken wordt er doorheen de voorstelling met een warm (rood/oranje) en een koud (blauw) licht gewerkt.

warm licht = personage (Ellen Thienpont)

koud licht = actrice (Ellen Dupré)

Aan het begin van de voorstelling wordt er een korte scène gespeeld uit het stuk “Motie van wanorde” van Ray Cooney. Deze scène wordt origineel gespeeld door een oudere man en een jong meisje, dit is ook een dialoog. Voor de voorstelling wordt deze in een monoloog gegoten en wordt de monoloog naar het publiek gespeeld. Het publiek is meneer de Neucker in deze scène. Doel: Het publiek moet zich vuil en ongemakkelijk voelen.

1. Begin scène “Motie van wanorde” (5min)

Wat wil ik vertellen? “Ik ben een goede actrice dus ik laat het personage met overtuiging zien.” “ik doe wat er van mij gevraagd wordt zonder hierbij na te denken.”

Emelie speelt Ellen Thienpont zeer overtuigend. Ze doet dit enorm zelfzeker en weet hoe ze haar lichaam moet inzetten. Ze zit enorm goed in haar rol en speelt dit als een “robot.”

personage: Ellen Thienpont (scène die gespeeld wordt)

(het personage dat wordt neergezet) ze straalt seks uit en Ze verleidt het publiek. Ze is enthousiast en wil een leuke nacht beleven.

- ze krijgt geen seks bij haar man dus zoekt ze dit bij iemand anders
- ze weet hoe ze haar kwaliteiten in moet inzetten
- ze is een slimme vrouw die zichzelf dommer voor doet dan ze is
- uitdagen, flirten, “bad girl” act

Bewerkt als monoloog:

(ze draagt een sexy jurkje en heeft haar schoenen in haar hand, elke hand één. De locatie waar de scène zich afspeelt is een hotelkamer)

(komt op in een kleedje) Die manager gaat hier toch niet heel de avond binnen en buiten lopen. Die heeft hier niks te zoeken. *(verveelt)* Mijne nachtjapon? Nee die heb ik nog niet aan, want ik heb aan de deur staan luisteren. *(sensueel)* ("strippen") Ik weet dat ik er schitterend uitzie. *(vol zelfvertrouwen)* Ah zo, ge wilt het eens van dichterbij bekijken. Das wel heel stout wa ge aant doen zijt he meneer de minister. *(uitdagen)* gij zijt de minister van binnenlandse zaken en ik ben een gewoon secretareske. *(zichzelf verlagen, hulpeloos spelen, onschuldig)* gy zit in de regering en ik werk voor de oppositie ge weet toch da de Conner door het plafond gaat als em dees te weten komt. Normaal doe ik zo'n dingen niet, zenne meneer de minister. *(onschuldig)* Gij ook niet? Ha, dat zal wel! *(spottend)* gy zijt ne leugenaar gy! Ge weet toch wat die typistes allemaal over u vertellen achter uwe rug. En met uwe achternaam kunt ge wel voorstellen dat het niet van de poes is, wat ze vertellen. Ge moest ook maar niet meneer De Neucker heten he. Ah zo gedaan met dat meneren, ik mag u Pierre noemen ofwa. Pierre. Haha, dat is eigenlijk Pietje in 't Vlaams. Pietje De Neucker. Ik had het slechter kunnen treffen. Zie ik dat nu goed? Champagne? oh en kaviaar? Lekker! *(genietend)* EN oesters, amai. Maar ge weet toch wat ze zeggen van oesters he? *(plagend)* naar huis? Nene ik moet niet naar huis vanavond dat weet ge toch, ik heb tegen Ronny gezegd... Ronny is mijne man. Ik heb gezegd dat ik naar Blankenberge ben, naar tante Jeanine. Ik kan heel de nacht wegblijven. Tante Jeanine heeft een zwaar bronchitis. En tante Jeanine heeft geen telefoon op haar appartement. Dus Ronny kan niet controleren waar da'k zit. Dus... dit wordt een nacht die je normaal alleen in films ziet... *(steeds dichterbij komen en het publiek recht aankijken)*

op het einde van de scène maakt Ellen Thienpont aanstalten om zich uit te kleden. Ze verwijdert haar short en net als ze haar onderbroek wil uitdoen, wordt ze onderbroken door een schreeuw.

2. Onderbreking (5min)

Wat wil ik vertellen? Misschien moet er eens meer nagedacht worden over hoe sommige (vrouwelijke) personages neergezet worden op het theater. Er moet nagedacht worden of het wel oke is wat er gespeeld wordt. Waarom trekken we dit niet in twijfel?

Het publiek moet schrikken en zich vragen stellen. Eerst worden er opmerkingen geroepen vanuit het publiek door een meisje. Deze opmerkingen moeten het publiek aan het denken zetten. Is dit deel van de voorstelling? Daarna worden er verschillende vragen geroepen vanuit de zaal door een meisje (de actrice). Ze stelt vragen waardoor het publiek de scène in twijfel trekt. Is het wel zo oke wat hier wordt gespeeld? De vragen die gesteld worden zijn vooral gericht naar het personage Ellen Thienpont.

Wat voelde ik als actrice bij het spelen van zo'n scène? (gevoel van toen terug ophalen)

De actrice *stapt plots uit het publiek op het podium. Ze zit midden in het publiek dus moet mensen passeren om erdoor te geraken, dit mag erg stuntelig en onhandig gebeuren. De woede en frustratie die zij voelt door de scène die net gespeeld is geweest, maar ook door het publiek dat haar er niet doorlaat, kan gebruikt worden in het spel. Ze wordt uiteindelijk ook deel van de voorstelling. Het publiek beseft nu dat er meer aan de hand is.*

(eventuele vragen)

overgang: de actrice loopt op het podium en begint nu te roepen tegen het personage. Het personage reageert niet en de actrice wordt steeds kwader. (het dringt precies niet tot haar door) de actrice neemt uit kwaadheid het personage haar handen vast en vanaf dat moment is het personage een slappe pop zonder enige emotie.

Wat wil ik vertellen? Je bent als actrice een marionet voor de regisseur, maar ook kwaad op mezelf omdat ik dat heb toegelaten en het niet door is gedrongen toen.

3. Spiegelen (dans)(5min)

De actrice heeft de touwtjes in handen, zij kan alles met het personage doen wat ze wil. Zij heeft ook de leiding en het personage doet alles na wat de actrice doet. De dans is een afwisseling van leiding nemen en spiegelen van elkaars bewegingen. Het enige verschil is dat de actrice haar emoties laat zien dat ze voelt bij de beweging die Emelie (het personage) doet. Bv. Gevoel: onzekerheid, onveilig, bang, kwetsbaar, ... en het personage heeft geen emoties.

Wat wil ik vertellen? Het personage en de actrice zijn eigenlijk 1 persoon.

einde: op het einde van de dans neemt het personage de emotie van de actrice over. Ze staan beide gericht naar het publiek.

4. Bewustwording (5min)

De scène van Motie van Wanorde (monoloog) wordt opnieuw gespeeld naar het publiek, MAAR het personage voelt zich nu ongemakkelijk als ze speelt. Je kan dit zien in haar spel. ze speelt veel onzekerder, voelt zich niet goed, stelt zichzelf vragen (subtekst: ik wil dit helemaal niet doen, dit gaat over mijn grenzen, dit voelt niet juist, ik wil een vrouw niet zo neerzetten, ...) Op het einde van de scène crasht het personage, ze kan het niet meer.

(de korte omschrijving van de scène wordt weer afgespeeld ☹️ duidelijk dat er herhaling is)

“Minister De Neucker heeft een geheime affaire met de secretaresse van Conner Rousseau, Ellen Tienpont. Ze zijn op een hotel kamer en maken zich klaar om een hete nacht te beleven.”

(ze draagt een sexy jurkje en heeft haar schoenen in haar hand, elke hand één.)

Die manager gaat hier toch niet heel de avond binnen en buiten lopen. Die heeft hier niks te zoeken. Ik heb aan de deur staan luisteren. (ze wordt in de slaapkamer geduwd en komt terug in lingerie) Zoek je een muziekje om te dansen, meneer De Neucker? Dat is wel heel stout wat we nu aan het doen zijn he meneer De Neucker. Jij bent de minister van binnenlandse zaken en ik ben een gewoon “secretaresse.” Normaal doe ik zo’n dingen niet zenne meneer de minister. Ge moest eens weten wat de typistes allemaal over u vertellen achter uw rug. En met uw achternaam kun je je wel voorstellen dat het niet van de poes is wat ze vertellen. Je moest ook maar niet meneer De Neucker heten he. Pierre? Dat is eigenlijk “Pietje” in’t Vlaams. Pietje De Neucker. Ik had het slechter kunnen treffen. Hmmm oesters. Ge weet toch wat ze zeggen van oesters he? Oh, Ik moet niet naar huis vanavond. Ik heb tegen Ronny gezegd... Ronny is mijne man. Ik heb gezegd dat ik naar Blankenberge ben, naar tante Jeanine. Ik kan heel de nacht weg blijven. Tante Jeanine heeft een zwaar bronchitis. En tante Jeanine heeft geen telefoon op haar appartement, dus Ronny kan niet controleren waar ik zit.

Na deze scène opnieuw te spelen zegt de actrice tegen het personage : 'Is dit wel oké?'

5. Besef: Ontkenning (5min)

6. Worsteling, twijfel

6 en 7 samenvoegen

Toch slaat de twijfel toe en neemt **de actrice** het over. Zij richt hierbij haar monoloog naar 1 iemand specifiek in het publiek. (ze richt deze naar haar oma, zij is de persoon die haar toen uit de twijfel heeft gehaald en naar haar geluisterd heeft.) **(monoloog: naar oma)** (kleine, naïve Ellen die vraagt wat ze mis doet, ben ik niet aan het overdrijven, misschien valt het wel mee...)

De dingen in het blauw zijn de dingen die aangepast moeten worden want die kloppen niet meer, hier wordt nog geen grens getrokken.

Conclusie: het is oké om je grenzen aan te geven en eruit te stappen als het erboven gaat. Het kan ook anders, zoek een manier waarbij je je comfortabel voelt. : dit wordt hier nog niet gedaan. De actrice trekt hier nog niet haar grenzen maar blijft in twijfel achter waarna ze op zoek gaat naar anderen hun mening/verhalen, ben ik de enige?

Het personage krijgt het besef: Er is over mijn grenzen heengegaan, dit voelt niet juist. **(monoloog: tekst Emelie tijdens repetitie: deze moet nog aangepast en bewerkt worden)** daarna ontkent ze telkens alles. Is het wel zo erg? Ben ik niet aan het overdrijven? Misschien moet ik het mij zo niet aantrekken?...

(Als je in een twijfelmoment zit, gaan je gedachten altijd naar alle kanten, dat is niet rechtlijnig, en als je dan iemand voor je hebt die je vertrouwt en graag ziet, dan laat je die gedachten ook op die manier los, monoloog mogelijk versie 1:)

Ik zit met iets

Ik voel mij zo...

Heb je even tijd?

Ben ik te gevoelig?

Blaas ik het op?

Ik twijfel

Ik twijfel aan mezelf

Ik twijfel aan alles

Dat mijn stem geen belang heeft.

“Jij durft dat, want je bent een goeie actrice!”

Ik ben toch een goeie actrice he?

Nee. Ik moet mijn mond houden.

Wat denk jij?

Jij hebt altijd gelijk.

Ben ik de enigste?

7. Herkenning: Verhalen actrices/acteurs (10min)

De Actrice zit te staren in de verte, ze denkt na over de verhalen en ervaringen van andere actrices. OF ze scrolt op haar gsm op zoek naar nog verhalen en ervaringen van actrices. Ze beseft dat ze er niet allen voor staat, dat er nog mensen zijn die zo'n dingen hebben ervaren. Ondertussen zien *we het personage* die telkens verandert naar andere vrouwen die dit hebben meegemaakt. *Het personage* wordt letterlijk de andere vrouwen (vrouwen universeel bv. Marilyn, Barbie, andere actrices, musical, ...) ze stapt telkens in een nieuwe ervaring/verhaal/ een andere vrouw. (dit kan getoond worden aan de hand van kleine nuances bv. Een sjaltje, een beweging die gemaakt wordt, een kledingstuk, ...) dit zijn de gedachten van *de actrice* die afspelen in de achtergrond. Een gevoel van herkenning komt over haar.

8. Grens trekken (timing nog open laten)

Het personage geeft haar grenzen aan en praat erover *met de actrice*. Dit gebeurt aan de hand van een *kleine choreografie*/ dans waarin ze eerst met bewegingen haar grenzen aangeeft en daarna letterlijk met tape op de grond/op zichzelf? dit doet.

De beelden gebruiken, niet te letterlijk.

9. Verandering (5min)

De scène van Motie van wanorde (monoloog) wordt opnieuw gespeeld MAAR nu hoe het anders kan, wat er verandert moet worden om wel binnen haar eigen grenzen te blijven en waardoor het niet vrouwonvriendelijk en seksistisch wordt. (naam van De Neucker veranderen, tekstwijzigingen, andere kledij, inhoudelijker maken, ...)

(korte omschrijving van de scène wordt opnieuw afgespeeld)

“Minister De Neucker heeft een geheime affaire met de secretaresse van Conner Rousseau, Ellen Tienpont. Ze zijn op een hotel kamer en maken zich klaar om een hete nacht te beleven.”

deze monoloog moet nog bewerkt worden en een nieuwe vrouwvriendelijke versie van gemaakt worden.

(ze draagt een sexy jurkje en heeft haar schoenen in haar hand, elke hand één.)

Die manager gaat hier toch niet heel de avond binnen en buiten lopen. Die heeft hier niks te zoeken. Ik heb aan de deur staan luisteren. *(ze wordt in de slaapkamer geduwd en komt terug in lingerie)* Zoek je een muzikje om te dansen, meneer De Neucker? Dat is wel heel stout wat we nu aan het doen zijn he meneer De Neucker. Jij bent de minister van binnenlandse zaken en ik ben een gewoon “secretaresse.” Normaal doe ik zo'n dingen niet zenne meneer de minister. Ge moest eens weten wat de typistes allemaal over u vertellen achter uw rug. En met uw achternaam kun je je wel voorstellen dat het niet van de poes is wat ze vertellen. Je moest ook maar niet meneer De Neucker heten he. Pierre? Dat is eigenlijk “Pietje” in't Vlaams. Pietje De Neucker. Ik had het slechter kunnen treffen.

Hmmm oesters. Ge weet toch wat ze zeggen van oesters he? Oh, Ik moet niet naar huis vanavond. Ik heb tegen Ronny gezegd... Ronny is mijne man. Ik heb gezegd dat ik naar Blankenberge ben, naar tante Jeanine. Ik kan heel de nacht weg blijven. Tante Jeanine heeft een zwaar bronchitis. En tante Jeanine heeft geen telefoon op haar appartement, dus Ronny kan niet controleren waar ik zit.